

جشن روز ملی پارالمپیک

سهم ما از زندگی

در جلسه‌ی خبرنگاران نشسته ام. هفته‌ی جهانی پارالمپیک است.. ویدئو، تصاویر دختر و پسرهایی را نشان می‌دهد که انگار از دنیا غریبه‌اند؛ از دنیای اطراف ما. اما نه، اشتباه گفتیم. این بچه‌ها دنیا را با چشمان زیبایی خودشان می‌بینند، کشف می‌کنند، رصد می‌کنند. یاد حسین می‌افتم. جوانی با توان ذهنی کمتر از دیگر افراد. سال گذشته در فدراسیون دیده بودم اش. کلیپی را تماشا می‌کنیم که به این قسم از فرزندان جامعه پرداخته است. بچه‌ها در کلیپ، با حرکت‌های ورزشی آشنا می‌شوند. یاد می‌گیرند که با دست‌شان حرکت‌های هدفمند انجام دهند. ورزش همگانی تلاش دارد برای بچه‌های دارای توان محدود تر هم راه‌را باز کند. راه‌زندگی را برایشان هموارتر کند.

آمار جهانی می‌گوید پانزده درصد جوامع دچار معلولیت هستند. اما هنوز آمارگیری به صورت جامع و کامل انجام نمی‌شود و مرجع آمارگیری‌ها مشخص نیست. این را مسعود اشرفی، دبیر کل کمیته ملی پارالمپیک می‌گوید.

طبق آمار داخلی، حدود هشت هزار نفر معلول در کشور داریم. اما تعداد چهار هزار نفر از طریق ارگان‌های مربوط کشف شده و جزء جامعه‌ی هدف کمیته‌ی پارالمپیک و فدراسیون جانبازان و معلولین قرار گرفته‌اند. حسین شهریاری، مسئول ورزش همگانی در این باره صحبت می‌کند. او می‌گوید چهار گروه از معلولان را زیر پوشش داریم؛ کم‌توان ذهنی، فلج مغزی، کم‌بینا و نابینا، ویلچری و جسمی حرکتی. خدایا! پس تکلیف چهار هزار نفر دیگر چه می‌شود! این یعنی خانه نشینی؟ تنهایی؟ سرخوردگی؟ کسی هست که به آن‌ها این باور را بدهد که می‌توانند افراد مفیدی باشند؟ که گوشه‌گیری و ناامیدی، سهم آن‌ها از این زندگی نیست؟

شاید همه چیز از روزهای سال ۵۸ شروع شد. اشرفی می‌گوید تولد ورزش معلولین با انقلاب بود. و ورزش جانبازان و معلولین با روزهای جنگ قدم قدم بزرگ شد و رشد کرد. جنگ و آسیب‌هایش این دغدغه را پررنگ کرد که باید کمیته‌هایی برای سر و سامان دادن به ورزش برای جانبازان و معلولین تشکیل شود. باید روح سلامتی و ورزش به جامعه‌ای که آمار جانبازی و معلولیت‌اش روز به روز بیشتر می‌شود، تزریق شود. چندین المپیک و مسابقات جهانی به همین منوال گذشت. پارالمپیک داشت رونق می‌گرفت. اما سال به سال از تعداد ورزشکاران جانباز به علت کهولت سن کم می‌شد. اشرفی آمار می‌دهد که در پارالمپیک سیدنی هفده جانباز داشتیم و بیست و چهار معلول. در مسابقات سال‌های بعد آمار تغییر کرد، نسبت جانبازها به معلولین، کمتر و کمتر شد. تا جایی که در مسابقات ریو، هشت جانباز داشتیم و صد و سه معلول.

بزرگ‌ترهای این عرصه فکرهایشان را روی هم گذاشتند، هنوز هم دارند تلاش می‌کنند، تا ورزش همگانی را پررنگ‌تر کنند و شروع کار و اندیشه‌ی آن از المپیک سیدنی رقم خورد. از قبل تر شاهد تلاش‌های حسین شهریاری در این زمینه و همکاری‌اش با هیئت‌ها بودم و پای صحبت‌های مشرف جوادی‌نایب رئیس بانوان هم نشسته بودم. باید تلاش را افزون‌تر کرد تا دیگر معلولان از گوشه و کنار این کشور کشف شوند. تا کسانی را که پیدا کرده ایم، به متن جامعه برگردانیم. کم‌نبوده تلاش مسئولین در این سال‌ها. به طوری که تعداد استان‌هایی که مشارکت می‌کنند از عدد هفده به سی و یک استان رسیده است. آموزش و پرورش استثنایی و بهزیستی جامعه‌ی هدف در حیطه‌ی پارالمپیک هستند. روی این دو سازمان باید بیشتر تمرکز کرد و آموزش‌های لازم را انجام داد.

این دوره از برنامه‌های هفته‌ی پارالمپیک که دهمین دوره‌ی آن است، از بیست و دوم مهر آغاز شده و تا بیست و هشتم ادامه دارد، برنامه‌های متعددی در آن تدارک دیده شده است. ۲۲ سازمان در این برنامه‌ها مشارکت دارند. هلال احمر، بهزیستی، صدا و سیما، وزارت نفت، ارشاد، بنیاد شهید، کانون پرورش فکری و ... البته هدف گذاری درست جنبش پارالمپیک، فعالیت‌های همگانی آموزش در طول سال است و نمی‌خواهد به همین هفته محدود شود. کارگاه‌های آموزشی قبل از ورود به سال‌ها و مکان‌های ورزشی، راه‌پیمایی و ویلچررانی، بین ۲۰ تا ۴۰ ایستگاه ورزشی، با نظارت مربیان متخصص.

فدراسیون کارگری هم به این مجموعه اضافه شده است. آن‌چه عیان است این که، سانحه در این قسم فعالیت‌ها زیاد است و آن‌ها هیچ اطلاعی درباره‌ی ورزش ندارند. در این بین، کانون پرورش فکری، هلال احمر، بهزیستی و آموزش و پرورش استثنایی نسبت به گذشته فعالیت قابل توجهی دارند. و مشارکت بیشتری دارند. حدود دو هزار نفر ثبت نام کرده و آموزش‌های لازم را دیده‌اند تا در روز جشن پارالمپیک در بخش‌های مختلف مشغول شوند. افرادی که هر کدام در جامعه مسئولیت‌های مختلفی دارند اما در روز پارالمپیک با پوشیدن لباس‌هایی با آرم مشخص در مسئولیت‌های مختلف ایفای نقش می‌کنند. حضور سی و پنج هزار نفر برای آن روز پیش‌بینی شده است. جشن روز ملی پارالمپیک، بیست و چهارم مهر ماه برگزار خواهد شد.

پرداختن به موضوع معلولیت در دنیا، مسئولیتی اجتماعی است. اگر این مسئولیت پذیرفته شود، تمام سازمان‌ها باید مشارکت کنند.

توسعه‌ی ورزش‌های پارالمپیک در ایران پیشرفت چشمگیری داشته است و این موضوعی است که مشارکت دولت، مردم، رسانه و مجلس را می‌طلبد.

هفته‌ی پارالمپیک به ما یادآوری می‌کند که جامعه‌ی معلول، بخش مهم و قابل توجه زندگی ما هستند، باید تلاش کرده و آن‌ها را با توانایی‌هایشان آشنا کنیم. این جامعه‌ی هشت هزار نفری، توانا هستند، تنها کافی است توانایی‌هایشان را بشناسند. و ورزش‌راهی است برای بروز این توانایی‌ها، برای ایجاد انگیزه و امید به زندگی.

دهمین مراسم بزرگداشت روز و هفته پارالمپیک

۲۲ لغایت ۲۸ مهرماه ۱۳۹۶

The 10th Commemoration Ceremony of the Paralympic Day & Week

۲۴ مهرماه، روز ملی پارالمپیک گرامی باد

